

πτες, παράτολμες, ιδέες πού χτυποῦσαν ἄσκημα στ' αὐτί, πού μύριζαν αἶρεση, καί τὸ καταδίωξε δυνά-
τά. Τὸ ζήτημα εἴτανε ἂν ἡ μορφή τῶν ψύλλων τοῦ
Σειρίου συγγένει με τὴ μορφή τῶν σαλιγκῶν. Ὁ
Μικρομέγας ἀπολογήθηκε ἐξυπνα, οἱ γυναῖκες πη-
ραν τὸ μέρος του. Ἡ δίκη βᾶσταξε ἐκατὸν εἴκοσι
χρόνια. Στὸ τέλος ὁ μουφτῆς κατώρθωσε νὰ καταδι-
καστῇ τὸ βιβλίο ἀπὸ νομικοὺς συμβούλους πού δὲν τὸ
εἶχαν διαβάσει, καί ὁ συγγραφέας διατάχθηκε ὀχτα-
κόσια χρόνια νὰ μὴν παρουσιαστῇ στὴν αὐλή.

Δὲν τοῦ κόστισε καί τόσο ν' ἀποκλειστῇ ἀπὸ
μιὰν αὐλή πού δὲν εἴτανε ἄλλο παρὰ ραδιουργίες
καί μικρότητες. Ἐκαμε ἓξ τραγοῦδι πολὺ νόστιμο
ἐκκνύον τοῦ μουφτῆ, μὰ ἐκείνος δὲν πολυσκοτίστη-
κε. Ὑστερα ἄρχισε νὰ ταξιδεύῃ ἀπὸ πλανήτη πὲ
πλανήτη γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴ μέρφωσή του. Ἐ-
κείνοι πού ταξιδεύουν μετ' ἡμετέρας ἢ μετ' ἡμε-
τεροῦ θὰ ἀπορήσουνε χωρὶς ἄλλο μετ' εἶδος τῶν
ἀμαζιῶν πού μεταχειρίζονται ἐκεῖ πάντου. Γιατὶ ἐ-
μεῖς ἐδῶ, στὸ λασιπνίον ὁδοῦ καὶ καθόμαστε, δὲν
πᾶσι ὁ νοῦς μας πέρα ἀπ' τὰ συνήθια μας. Ὁ ταξι-
δευτὴς μας ἐγνώριζε θαυμάσια τοὺς νόμους τῆς παγ-
κόσμιας ἑλξης καὶ κάθε δύναμη ἐλκτική ἢ ὀπιστική,
καί τις μεταχειριζότανε τόσο κατάλληλα ὥστε, κά-
ποτε μετ' ἡμέτερας κατανόησιν, κάποτε μετ' ἡμέ-
τερας εὐκαιρία ἐνὸς κομήτη, πῆγαινε ἀπὸ σφαῖρα πὲ
σφαῖ-
ρα, οἰκογενειακῶς, ὅπως τὸ πούλι πετᾷ ἀπὸ κλαδί
πὲ κλαδί. Δὲ λίγο καιρὸν εἶχε διατρέξῃ τὸ γαλα-
ξία. Εἶμαι ἀνγκασμένος νὰ ἡμελογήσω, ὅτι ἀνέμε-
σα ἀπ' τὰ ἄστρα τοῦ γαλαξία δὲν εἶδε ἐκεῖνον τὸν ὡ-
ραῖο οὐρανὸν, τὸ ἐμπύρειον, πού ὁ διάσκημος ἀρχιμαν-
τρίτης Derham βεβαιώνει πῶς τὸν εἶδε μετ' ἡμε-
τερας. Δὲ θέλω νὰ πῶ πῶς ὁ κ. Derham δὲν εἶ-
δε καλὰ, ὁ Θεὸς νὰ με φυλάξῃ, μὰ ὁ Μικρομέγας
εἴτανε ἐπὶ τόπου παρατηρητῆς, καί δὲ θέλω νὰ χα-
λάσω κανενὸς τὸ χατῆρι.

Ἀφοῦ ἔφερε γύρα τέλος πάντων ὁ Μικρομέγας,
ἔφτασε στὴ σφαῖρα τοῦ Κρόνου. Ὅσο κι' ἂν εἴτανε
συνηθισμένος νὰ βλέπῃ καινούργια πράγματα, στὴν
ἀρχή, βλέποντας τὴ μικρότητα τῆς σφαῖρας καὶ τῶν
κατοίκων τῆς, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἓνα χαμόγε-
λο, τὸ χαμόγελο τῆς ὑπεροχῆς πού ξεφεύγει κάπο-
τε κι' ἀπ' τοὺς πύθ σθεναροὺς ἀνθρώπους. Γιατὶ ἐπὶ
τελους ὁ Κρόνος δὲν εἶναι παρὰ ἐνιαυτοὺς φορὲς με-
γαλειότερος ἀπ' τὴ Γῆ, καί οἱ πολῖτες ἐκείνης τῆς
χώρας εἶναι κατὰ νάνοι μετ' ἡμετέρας χίλιες ὀργιές ἀνά-
στημα. Στὴν ἀρχὴ γελοῦμε μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώ-
πους, ἀπάνου κατὰ ὅπως ἔναι Ἰταλὸς μουσικὸς πε-
ριγεῖται τὸ μουσικὸ τοῦ Λούλλη, ὅταν ἔρθῃ στὴ Γαλ-
λία. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε σωστὸ μυαλό, γλήγορα κα-
τάλαβε, ὅτι ἓνα πλάσμα μετ' ἡμετέρας μπορεῖ πολὺ
καλὰ νὰ μὴν εἶναι καί τόσο ἀξιογέλαστο ἐπειδὴ ἔ-
χει μόνο ἓξ χιλιάδες ποδάρια ἀνάστημα. Οἱ Κρο-
νιῶτες στὴν ἀρχὴ τρόμαζαν, ὕστερα ἐξοικειώθηκαν
μαζί του. Ἐγινε στενὸς φίλος μετ' ἡμετέρας γραμματέα τῆς
Ἀκαδημίας τοῦ Κρόνου. Εἴτανε ἓνας ἀνθρώπος πολ-
λὺ ἐξυπνὸς πού, ἀλήθεια, δὲν εἶχε ἐφεύρει τίποτα,
πού εἶχε ὅμως τὴν ἱκανότητα νὰ ἐκθέτῃ πολὺ ὁμορ-
φα τῶν ἄλλων τίς ἐφευρέσεις. Ἐκαμε ἀκόμα καί μι-
κροὺς στίχους, ἀρεστὰ καλὰ, καθὼς καί μεγάλους
ὑπολογισμούς. Γιὰ τὴν εὐχρηστικότητα τῶν ἀναγνωστῶν
μου, θὰ ἀναφέρω ἐδῶ μιὰ περίεργη συνομιλία πού εἶ-
χε μιὰ μέρα ὁ Μικρομέγας μετ' ἡμετέρας γραμματέα.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΙΣΑΙΟΝ ΓΙΑΝΙΔΗΣ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Στὸν Πάλλη

ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Πύργε μὲν δεινροστόλιστε κι' ἀπὸ καιρὸ χτιζόμενε,
[ἀκούσέ μου καμμένη.

Ἐχω καιρὸ πού περπατῶ γιὰ ν' ἀνῶθω ἐδωτέρω.
Μιὰ χάρι μόνο σε ζητῶ . . . γιὰ τὸν τρανὸν πατέρα.

Τοῦ βασιλιὰ πού σ' ἔχασε μοῦλές πού ναι τὸ μνήμα,
[ἀνθία νὰ ρίξω χῦμα;

Τοῦ θέρων προσκυνήματα κάτου ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα,
ἀπ' τὸν καινούργιο βασιλιὰ κι' ἀπ' τὴ Θεῇ Παλάδα.

Ἀφ' ὅς οἱ δάφνες πού κρατῶ μετ' ὅσες τις κορδέλες
[εἶναι ἀπὸ τις κοπέλες.

Ἡ δόσση εἶναι τῆς στεριᾶς, τῆς θάλασσας γαλαξία.
Κι' ἀφ' ὅς με λίγο κόκκινο σκαλαδιὰς ἀπομεινάρια.

Δεῖξε μου, πύργε, δεῖξε μου τὸν τάφο τὸ μεγάλο
[καί μὴ μοῦ δείχνεις ἄλλο.

Νὰ γονατίσω ἐκεῖ μπροστά, τὰ δάκρυα νὰ σκορπίσω
σὲ κείνο τὸ ἀγιόχωμα . . . ἴσως καί τ' ἀναστήσω.

ΠΥΡΓΟΣ

Τραβήξε τὸν ἀνέμορο. Θὰ βρεῖς κατὰ πλατάνοι,
[κι' ἀντίκρυ . . . ἓνα χάνι.

Ἡ πόρτα του εἶναι μικρή, ὁ τόπος του μεγάλος.
Ἐμπα ἐκεῖ μέσα, δὲ θὰ βρεῖς τὸ μνήμα νάχει κάλλος.

Πόσο μεγάλο τ' ὄνομα καὶ κοσμοξασκουμένο!
[Κι' ὅμως . . . κεῖ ναι θαμένο . . .

Ἄμα ρωτήσεις θὰ τὸ βρεῖς ἐφ' ὅς . . . ὅσῃ τὸ ποῦνε.
Θὰ διεῖς λιθάρια τέσσερα . . . τὸν τάφο μαρτυροῦνε.

ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Ἐδῶ θὰ νὰ ναι ὁ τόπος του . . . Νὰ κ' οἱ πλατάνοι.

[Ἡ βρύση, κι' ἀφ' ὅς . . . τὸ κεπαρίσι.
Ἀφ' ὅς τὴν πόρτα πού θ' ὀρθῶ, ἀφ' ὅς θὰ ναι τὸ χάνι.
Καί τοῦτο τὸ τετράγωνο θὰ νὰ ναι τὸ στεφάνι.

Ὁ τάφος πού εἶναι τοῦ βασιλιὰ; Ἀφ' ὅς . . . θὰ ναι κεῖ.

[Πέρα . . . ὅπου ἔχει τὸν πατέρα.
Τάφε μου! τάφε! σὲ ρωτῶ τοῦ βασιλιὰ μητέρα,
Ἐδῶ ναι τὸς ὁ βασιλιάς;

Ἀνέβη στὸν αἰθέρα.

Ἐδῶ τ' ἀφ' ὅς . . . διές τα . . . νὰ . . . καί τοῦτο τὸ λαγνὴν
τὰ δάκρυα γιὰ νὰ χύνει.

Ἐνας λαὸς τὰ μάζωξε . . . τὰ στελνέει ἐδωτέρω
γιὰ τὸν τρανὸ τὸ βασιλιὰ καί στεῖλ' τα στὸν αἰθέρα.
Θ. Κ.

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ «Τύπος» τοῦ Βόλου ἀρχίνας ἀπὸ τὸν ἀριθ. 2202
νὰ ἐκτυπώνηται τὸ «Μπαμπάκι» τοῦ Βενιζέλου.

— Νὰ δαῖτε κατὰ περιεργὴ καινούργια τέλματα πού ἀνα-
καλύψαν οἱ «Καίροι» τῆς Τρίτης! «Ἡ δεσποινὴς Κοτοπού-
λη (γράφουσι) ἔχ' ἡμᾶς παρουσιάσῃ τὸν ἀλλαντὸν τῆς περιβε-
βλημένην τουλίπας 4 χιλιάδας δραχμῶν».

— Ἰσχυρὸς τώρα παρουσιάζονταν τὰ τέλματα γυμνὰ
στὴ σκηνή. Νὰ πού ἀπὸ τώρα ἔρχονται νὰ μᾶς παρουσιά-
ζονται καὶ περιβεβλημένα!

— Περιεργὴ ἡ σάτυρα τῆς μονομαχίας πού δημοσιεύει
Τὴν. Στάσιος πού στὴν «Ἀκροπόλιν» τῆς Τετάρτης. Δὲ
τρέξι ἀκόμα τέτοιες σάτυρες καὶ βελτιώσεται πῶς γὰ καλὰ
τὸ μεσαιωνικὸ αὐτὸ καὶ ξενοφρόντο.

— Μερικὲς φημερίδες μᾶς ἀρχίνας νὰ φωνάζουν πῶς
δὲν ἔχουμε Κράτος. Πάλι νωρὶς τὸ νιώσανε κι ὁ θεὸς νὰ δώ-
σει νὰ μὴν τὸ ἐκκαταστήσουμε αἰετοῦ.

— Τὸ θέατρο τοῦ κ. (Γ. Οἰκονόμου ἀρχίνας βεβαιώνει
τὴν Τετάρτη μετ' ἡμετέρας ἀπὸ τὸν Στάθ. Λογγάρη.

— Βγήκανε σὲ βιβλιαράκι τὰ ὅμορφα καὶ πραγματικὰ λό-
για πού εἶπε τις προάλλες στοὺς Πειραιώτες ἑργάτες ὁ
διδυμότης τῆς Λαϊκῆς Τράπεζας κ. Λοβέρδος. Τὸ βιβλια-
ράκι αὐτὸ εἶναι γραμμένο σὲ ζωντανὴ γλώσσα καὶ ἔτσι ὅσοι
τὸ διαβάσουνε θὰν τὸ νιώσουν καὶ θὰ ὠρεθίζονταν σηματο-
τικὰ ἀπ' αὐτό.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Φ. Στεφ. στοὺς Κορφοῦς. Λάβαμε τὴ συντροφὴ καί
σ' εὐχαριστοῦμε.—κ. Γ. Μ. Δὲν ἔχεις καί τόσο δίκιο. Ἄ-
μα ἐλετήσεις μερικὰ δημοτικὰ τραγοῦδι καὶ μπεῖς ὅπως
δὲποτε στὸ ζήτημα, θὰ δεῖς πῶς ὁ βιγλάτορας, ὁ ἀπελάτης
καὶ ὁ ἀντίμαχος δὲν εἶναι ἀκατανόητοι καὶ ἐκμασμένοι
λέξεις. Δὲν ταιριάζει ὅτι δὲν ξέρουμε ἢ δὲν ἔτρεχε καὶ νῦν
τάκουσσε, νῦν τὸ βαρύνουμε ἀμέσως ἀκατανόητο.

γε; Ἰσως ὁ Ἀντρέας πού δὲν τὴν ἔφησε, πού τὴν
θέλησε καὶ καλὰ στὸ ἐργαστήρι του. Ἰσως τὸ λοιπὸν
ἢ ἀγάπη του νὰ μὴν ἔζηζε, νὰ μὴν τῆς προξενούσε
παρὰ δυστυχίες καὶ κακά. Ὁ Ἀντρέας στὸ κάθε-
τις ἔβλεπε κανένα φταίξιμο δικό του.

Ὁ Ἀντρέας πρόσμενε. Δὲν τὸ ξεμυστέρεφτηκε
οὔτε στὴν Κατινούλα. Πρόσμενε ὅμως τὸν Ἀπρίλη
γιὰ νὰ πάῃ στὴ Βενετία. Νὰ καθήσῃ δυὸ μέρες. Νὰ
δῇ. Νὰ θυμηθῇ. Νὰ ξαναζήσῃ τὰ χρόνια τὰ περα-
σμένα, τὰ παλιά. Νὰ ρωτήσῃ τὴν Ὀλιν. Γιατὶ νὰ
μὴν πάῃ; Ὁ βήχας πολὺ δὲ βᾶσταξε. Ἡ Κατινού-
λα καλὰ, κάποτε ἢ ἀκράτεια ξαναχρῖζε καὶ ἔπειτα στα-
ματοῦσε. Δὲν εἴτανε καὶ νάπορτο. Τέτοιο πάθημα
δὲ διορθώνεται μ' ἓνα χειρουργημα, ἔτσι. Κάτι τοῦ
εἶχε πεῖ κι ὁ κ. Σεβιλιάς, τὶς δέκα ἐννιά τοῦ Στα-
θροῦ, πού τὸ ἴδιο σήμαινε. Κάποτε ἀναγκάζονται,
λέει, νὰ χειρουργήσουνε καὶ δέφτερη φορὰ. Δὲν ἤθε-
λε νὰ τὸ βάλῃ ὁ Ἀντρέας μετ' ἡμετέρας. Ποιὸς ἔ-
ρει τί συλλογίστηκε; Πῶς ἡ μοῖρα του ἴσως δὲν τό-
γραφε νὰ γιάνῃ ὁλότρελα ἢ Κατινούλα, ὅσο εἶναι
μαζί τῆς ὁ ἴδιος. Μπορεῖ κιόλας νάπορτοσε τὸ τα-
ξίδι μιὰ καὶ σώνει, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ βᾶσανα,
πού θὰ τὸν νοιωθε μέσα του πῶς δὲ θάβρισκε τὴ δύ-

ναμὴ νάντιζῃ σ' ἀφ' ὅς. Ὁ ἄβυσσος, ὁ ἀνήμερος
συχνά, δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ καταντᾷ ἐγώιστης
καὶ φοβάται. Ἡσυχάζει τουλάχιστο μετ' ἡμετέρας
Μάρτη, ἀμα ζῶσσε ἢ μέρα, γιατί ἀπὸ κάποια πρό-
ληψη, πρόληψη, πού νὰ πῆς, ἀνθρώπου κανονικοῦ, ἔ-
τρεμε μήπως καὶ ἀκολουθήσουνε πάλι ὅσα καὶ πῶς
ἐκείνη τὴν ἐποχὴ. Δὲν ἀκολουθῆσε τίποτα. Πῆρε
θάβρος. Δὲν ὑπαρχε λόγος νὰ μὴν ἀφήσῃ τὴν Κα-
τινούλα γιὰ μιὰ βδομάδα, μετ' ἡμετέρας Μοῖρας καὶ μετ' ἡμε-
τέρας Ἀννα. Ἡ Κατινούλα μάλιστα, σὺν ἡμετέρας τὸ σκοπὸ
του, τὸ χάρις πού ὁ Ἀντρέας πηγαίνει στὴν πα-
τρίδα τῆς Κυρίας.

Ὁ Ἀντρέας ἐφυγε χαρούμενος τώρα καὶ ἀφ' ὅς.
Εκκίνησε ἀπὸ τὸ Παρίσι, δευτέρω βράδι, τέσσερις
τοῦ Ἀπρίλη. Τὴν τρίτη, πέντε, ὅπου νάλλαξῃ τραῖ-
νο, ἀναγκάστηκε νὰ προσμένῃ μιὰ ὥρα στὴ Βερόνα.
Μεσάνυχτα. Τὸ φεγγάρι γεμάτο, θεόλαμπρο. Μπή-
κε στὴν πολιτεία μέσα, ἔρημη τὰ σπίτια κλεισμέ-
να καὶ ὁ δρόμος σὺν κομμένος ἀπὸ τετράγωνους ἱ-
σκιους, μεριὰ μεριὰ, καὶ ἀπὸ τετράγωνα κομμάτια
χρυσάφι μετ' ἡμετέρας κειθε περεχυμένες ἀχτίδες τοῦ
φεγγαριοῦ. Τοῦ βλάστησε ἢ πεποίθησε στὰ σπλά-
χνα πῶς μιὰ εἶναι ἢ ἀγάπη, ἓνας ὁ Ῥομέος καὶ μιὰ
ἢ Ζουλιέττα. Γύρισε στὸ σταθμὸ μαγεμένος.

Τὴν τετάρτη, ἔξη, στίς δεκάμισον τὸ πρωί, ἔρτα-
σε στὴ Βενετία. Τράβηξε ὡς τὸ ξενοδοχεῖο. Rio
dei Schiavoni. Hôtel Métropole. Κάμαρ, κα-
νούμερο δέκα ἐννιά. Ἡ κάμαρ ὅπου καθότανε καὶ
τότες, ἢ κάμαρ ὅπου ἀρῶν ἀββαθωνιστήκανε, ἦρ-
θε καὶ ἡ Ὀλιν μιὰ φορὰ. Ἐμεινε μιὰ στιγμὴ, ἀνοι-
ξε τὴ βελίτσα του, τὴ βελίτσα πού ἀπὸ τότες τὴν
εἶχε, πού στὴ Βενετία τὴν ἀγόρασε, πού ἡ Κα-
τινούλα τοῦ τὴν κουβαλοῦσε ἀπὸ τὸ Παρίσι στὸ Χα-
μονοκόρφι καὶ ἀπὸ τὸ Χαμονοκόρφι στὸ Παρίσι, ἐ-
πειδὴ δὲν τὴν ἔδινε στὰ μπαχλῖα καὶ ἔβριζε μέσα
ὅλα του τὰ ἱερὰ τὰ θυμητάρια. Τὸ μεσημέρι, κα-
τέθηκε στὴν τραπεζαρία, ἔφαγε μετ' ἡμετέρας, σὺν
ἄνθρωπος πού ταξιδεύει, πού δὲν τοῦ μέλει γιὰ τί-
ποτις καὶ πού τοῦ ἀρέσουνε τὰ ὅμορφα ταξίδια.
Μὰ βουδός. Δὲ μίλησε μήτε σὲ γείτονα μήτε σὲ
γειτόνισσα. Πρόσωπο δὲν κοίταξε. Τάπογεμα, βγήκε
περίπατο πεζός. Βγήκε χωρὶς κανέναν κόπο τὰ
γνωστά του τὰ στενοδρόμια, Calle della stella,
Calle della Pietà καὶ τὸ γεφυράκι τὰξέχαστο,
Ponte dei Miracoli. Ἐπειτα πάλι στὸ ξενο-
δοχεῖο. Κλειδίστηκε στὸ δέκα ἐννιά. Διαβάσε τὰ
γράμματα τῆς Ὀλιν, ὅλα, ὅσα εἶχε μαζί του.
Τὴν πέμτη, ἑφτά, πρῶτ' πρῶτ', στὸ σταθμὸ. Ἐβγα-